

Arrest

nr. 344 096 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 juli 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2025 met referthenummer 131666.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2024 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in, dit om haar Belgische echtgenote waarmee zij op 13 juni 2024 te Turkije gehuwd is, te vervoegen in België.

1.2. Op 7 november 2024 wordt beslist tot afgifte van het gevraagde visum gezinshereniging. Verzoekende partij komt op grond hiervan naar België.

1.3. Via mail van 7 januari 2025 aan het stadsbestuur van Sint-Niklaas laat verzoekende partij weten dat haar Belgische echtgenote haar uit huis gezet heeft en bedreigd heeft. Verzoekende partij stelt bang te zijn. Via mail van 10 januari 2025 laat het stadsbestuur verzoekende partij weten: *“Ik zie in uw dossier dat pas recent bent toegekomen in België. Als de relatie nu reeds is stukgelopen zal u geen aanspraak meer kunnen maken op een verblijfsrecht in België. U heeft immers uw verblijfsrecht verkregen op basis van deze relatie. Mocht er sprake zijn van bedreigingen dan kan u best klacht indienen bij de lokale politie.”*

1.4. Op 9 januari 2025 wordt het bestuur op de hoogte gesteld door de politiezone Sint-Niklaas dat de Belgische echtgenote aangifte van schijnhuwelijk gedaan heeft waarvan proces-verbaal werd opgesteld op 8 januari 2025. Er wordt meegedeeld: *“Zij heeft de relatie stopgezet omwille van het agressieve narcistische gedrag en bijkomend het drankmisbruik van haar man. T. (...) benadrukt dat ze met Ç. (...) uit liefde is gehuwd. Ondertussen heeft Ç. R. (...) op 05/01/2024 de woning verlaten (met bagage) en zou hij bij familie in Duitsland verblijven. De initiële melding is via de wijkagent binnengekomen en geverifieerd. T. (...) verklaart dat het voor Ç. R. (...) om de "papieren" te doen is en hoopt hij dat hij alsnog een verblijfstitel via het huwelijk kan krijgen. Hij beschikt momenteel over een bijlage 15.”*

1.5. Op 16 januari 2025 laat de verzoekende partij via mail aan de politie weten dat haar Belgische echtgenote haar het huis uit schopte en stelt slachtoffer te zijn van haar echtgenote die liegt en psychische problemen heeft. Zij wenst verder in België te verblijven.

1.6. Op 17 januari 2025 mailt de Belgische echtgenote naar de dienst schijnrelaties van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze wijst op de alcohol- en agressieproblemen van verzoekende partij. Zij stelt gebruikt te zijn door verzoekende partij voor verblijfspapieren.

1.7. Op 24 januari 2025 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan verzoekende partij waarin verwezen wordt naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet met betrekking tot een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging.

1.8. Op 31 januari 2025 mailt de Belgische echtgenote opnieuw naar de dienst schijnrelaties van de Dienst Vreemdelingenzaken waar ze in essentie erop wijst dat de relatie in het begin moeilijk verlopen is wegens aanpassingsproblemen doch dat ze ondertussen zeven weken zwanger is, dat verzoekende partij spijt heeft van alles wat gezegd en gedaan is en beloofd heeft om haar best te doen.

1.9. Via mail van 4 februari 2025 wordt het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld onder punt 1.7. aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.10. Via mails van 4 en 5 februari 2025 heeft verzoekende partij op het onder punt 1.7. vermeld schrijven gereageerd stellende dat: *“Ik heb slechts één maand samengewoond met mijn referentiepersoon. Helaas heb ik geen aangifte gedaan van huiselijk geweld, waardoor ik hierover geen officiële documenten kan voorleggen. Daarnaast had ik geen verblijfsdocument op het moment dat ik in België was, waardoor ik geen integratietraject kon volgen.”* alsook dat de Belgische echtgenote zwanger is.

1.11. Op 10 februari 2025 wordt verzoekende partij ambtshalve afgevoerd van het adres waarop haar Belgische echtgenote verblijft.

1.12. Op 5 maart 2025 heeft de Belgische echtgenote contact opgenomen met het stadsbestuur om te vragen welke stappen konden ondernomen worden om verzoekende partij opnieuw in te schrijven nu ze opnieuw samen zouden zijn. Er werd hen een afspraak gegeven op 11 maart 2025 om zich aan te bieden aan het loket doch ze zijn hier niet op ingegaan.

1.13. Op 9 maart 2025 mailt verzoekende partij naar de dienst schijnrelaties van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze er in essentie op wijst dat ze houdt van haar Belgische echtgenote, dat invloeden van derden een wig veroorzaken, dat ze haar echtgenote van streek heeft gemaakt en beledigd doch dat ze zichzelf heeft gecorrigeerd en tracht haar echtgenote te ondersteunen, dat haar echtgenote ook agressief was tegenover haar en haar veel pijn deed maar dat haar liefde voor haar echtgenote en haar huwelijk echt zijn.

1.14. Op 27 maart 2025 mailt de Belgische echtgenote van verzoekende partij andermaal naar de dienst schijnrelaties van de Dienst Vreemdelingenzaken met de mededeling dat zij verkeerdelijk dacht dat verzoekende partij haar gebruikte maar dat blijkt dat verzoekende partij wel degelijk van haar houdt en beloofd heeft haar best te zullen doen. De Belgische echtgenote stelt haar huwelijk nog een kans te willen geven.

1.15. Op 25 juni 2025 mailt de Belgische echtgenote opnieuw naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze erop wijst dat verzoekende partij op 21 juni 2025 definitief en vrijwillig de echtelijke woonst heeft verlaten en sindsdien niet meer is teruggekeerd. Zij stelt dat dit kort gebeurde nadat verzoekende partij werk en verblijf verkreeg. Zij wijst erop dat er geen sprake meer is van een gezamenlijk leven en dat zij ten tijde van haar huwelijk psychisch kwetsbaar was waarbij zij een medisch attest van haar psychiater voegt. Zij stelt door verzoekende partij misleid te zijn geweest door valse beloftes van een beter leven. Verder blijkt uit een mail van 22 juni 2025 door de Belgische echtgenote gericht aan de politie dat zij een abortus heeft ondergaan en

dat zij de echtscheiding wenst op te starten. Zij vraagt tevens dat verzoekende partij van haar adres wordt geschrapt.

1.16. Op 15 juli 2025 laat de politie van Sint-Niklaas via mail weten dat verzoekende partij op 14 juli 2025 een adreswijziging heeft aangevraagd en dat de Belgische echtgenote klacht heeft neergelegd wegens belaging/stalking en dat zij via haar advocaat de procedure zal inzetten om het huwelijk te laten ontbinden. Een vertaling van de stalkingberichten wordt gevoegd.

1.17. Op 15 juli 2025 mailt de Belgische echtgenote andermaal naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze stelt dat ze slachtoffer is van misbruik via gezinshereniging. Verder bevindt zich in het administratief dossier nog mailverkeer tussen de Belgische echtgenote en de politie waarbij de Belgische echtgenote verder gewag maakt van belaging door verzoekende partij.

1.18. Op 29 juli 2025 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Ç. (..)

Voorna(a)m(en): R. (..)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (..)1992

Geboorteplaats: Karsiyaka

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 12.12.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 13.05.2025 van een F-kaart. Hij verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische T. K. (..) (xxxxxxxxxx) met wie hij zich vestigde.

Op 09.01.2025 ontving DVZ een e-mail van de PZ Sint-Niklaas waarin gemeld werd dat mevrouw T. (..) aangifte van een schijnhuwelijk had gedaan tegen betrokkene. Hij zou op 05.01.2025 de woning hebben verlaten. Uit een mail van de stad Sint-Niklaas van 10.01.2025 blijkt dat mevrouw T. (..) reeds op 06.01.2025 bij de stad verzocht om de schrapping van betrokkene. Hij was weg en ze wist niet waarheen. Op 16.01.2025 zond betrokkene zelf een mail naar de PZ Sint-Niklaas. Hij stelt daarin dat zijn echtgenote hem het huis uit schopte en dat hij zich daardoor gedwongen zag om naar zijn broer in Duitsland te gaan. Mevrouw T. (..) zou mensen voor de gek houden en bedriegen. Op 17.01.2025 mailde mevrouw T. (..) zelf naar DVZ om te melden dat zij zich het slachtoffer voelde van een schijnhuwelijk en dat ze betrokkene had buitengezet. Bij haar mails voegt ze een afschrift van de klacht die ze heeft ingediend bij de politie. Op 24.01.2025 ontvangt DVZ van de PZ Sint-Niklaas het navolgend verhoor van mevrouw T. (..) van 15.01.2025. Daarin verklaart ze, in tegenstelling tot wat ze eerder beweerde, dat ze betrokkene niet heeft buitengezet maar dat hij zelf op 05.01.2025 zijn spullen zou hebben gepakt en door zijn broer zou zijn opgehaald. In het voormeld verhoor bevestigt mevrouw T. (..) dat ze zich het slachtoffer waant van een schijnhuwelijk en dat ze aanstuurt op een nietigverklaring van het huwelijk. Naar aanleiding van deze verschillende meldingen besloot DVZ op 24.01.2025 om een onderzoek te voeren naar het verblijfsrecht van betrokkene nu uit de verscheidene berichten een duidelijke breuk in de gezinscel bleek. Op 31.01.2025 meldde mevrouw T. (..) via e-mail dat zij betrokkene nog een kans wenste te geven. Betrokkene zelf reageerde op 04.02.2025 per e-mail gericht aan de Stad Sint-Niklaas op onze brief van 24.01.2025. Daarin stelt hij slechts één maand te hebben samengeleefd met mevrouw en het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld, al kan hij van die beweerde feiten geen “officiële documenten” overmaken omdat hij geen aangifte heeft gedaan. Op 09.03.2025 ontvangt DVZ een nieuwe e-mail van betrokkene waarin hij zijn versie van de afgelopen maanden uiteenzet en laat uitschijnen dat ook hij het huwelijk nog een kans wenst te geven. Op 12.03.2025 ontving DVZ van de stad Sint-Niklaas een e-mail waarin gemeld werd dat mevrouw T. (..) op 05.03.2025 contact had opgenomen met de stad om betrokkene opnieuw op haar adres in te schrijven (hij werd door de stad ambtshalve geschrapt op 10.02.2025). Betrokkenen hadden daarvoor op 11.03.2025 een afspraak bij de stadsdiensten gekregen, maar zijn niet komen opdagen. Op 27.03.2025 meldde mevrouw T. (..) aan DVZ dat zij het huwelijk nog een kans wou geven. Gelet op deze nieuwe ontwikkelingen werd door DVZ besloten het dossier even te laten bekoelen om na te gaan hoe de relatie evolueerde.

Het nieuwgevonden geluk zou niet lang stand houden. Op 25.06.2025 mailde mevrouw T. (...) opnieuw naar DVZ om te melden dat betrokkene op 21.06.2025 omstreeks 13u opnieuw de woning "vrijwillig" had verlaten. Betrokkene zou wederom al zijn spullen hebben meegenomen en zou niet meer zijn teruggekeerd. Er zou geen sprake meer zijn van een gezamenlijk leven of huwelijk. Mevrouw stelt dat zij haar advocaat op de hoogte heeft gesteld en dat deze de echtscheidingsprocedure zou opstarten. Er volgden daarna nog meerdere meldingen door mevrouw van feiten van belaging die door betrokkene zouden worden gepleegd. Uiteindelijk vroeg betrokkene op 14.07.2025 om zijn inschrijving op een afzonderlijk adres te Temse. Op 16.07.2025 meldde Temse dat het woonsonderzoek gunstig was verlopen, maar dat de adreswijziging nog diende te worden verwerkt door de gemeente.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het hierboven geschetste feitenverloop, het feit dat mevrouw T. (...) op 25.06.2025 meldde dat er geen gezamenlijk leven en geen huwelijk meer was, dat ze sedert dan meermaals aan de politie liet weten dat ze door betrokkene via diverse kanalen werd belaagd, dat ze ter bewijs van deze feiten meerdere screenshots overmaakte aan de politie en dat ze ook na 25.06.2025 nog aan meerdere diensten verzocht om het verblijfsrecht van betrokkene te herevalueren, blijkt duidelijk dat in hoofde van mevrouw sedert minstens 25.06.2025 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie.

Betrokkene zelf heeft, ondanks ons expliciet verzoek om relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven (zie brief van 24.01.2025), sedert 09.03.2025 geen nieuwe elementen meer aangebracht m.b.t. de stand van de huwelijksrelatie.

Het is daarom niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 25.06.2025 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 24.01.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 04.02.2025 per e-mail ter kennis van betrokkene gebracht. Naar aanleiding van ons schrijven maakte betrokkene de volgende stukken over:

- Mail van 04.02.2025 "Re: brief DVZ"
- Mail van 05.02.2025 "Re: brief DVZ"
- Mail van 09.03.2025 "T. k. (...) OV xxxxxxxx" met ongedateerde foto's van betrokkene en zijn echtgenote

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 09.03.2025 geen nieuwe stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 13.06.2024. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven uitvoerig werd uiteengezet is het niet onredelijk te stellen dat er sedert 25.06.2025 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Het feit dat mevrouw T. (...) zwanger zou zijn doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene alludeert in zijn mail van 04.02.2025 wel dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van intra-familiaal geweld, maar stelt dat hij daar nooit aangifte van heeft gedaan en dus geen "officiële documenten" heeft. Er ligt dus niet eens een begin van bewijs van het aangehaalde geweld voor. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 22.11.2024 naar België (zie politieverhoor mevrouw T. (...) van 15.01.2025) nu dus iets meer dan 8 maanden geleden, wat nog een zéér korte periode is.

Gezien betrokkene minder dan één jaar in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zeer goede voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval heeft betrokkene zelf geen elementen aangevoerd m.b.t. de mate waarin hij banden heeft met Turkije dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.

Volgens de verklaringen van mevrouw T. (...) zou betrokkene recent aan het werk zijn gegaan. Uit opzoekingen in de databank DOLSIS blijkt inderdaad dat betrokkene sedert 09.05.2025 tewerkgesteld is voor D. S. (...) BV. Het betreft een tijdelijke tewerkstelling tot 07.08.2025. Welke functie hij binnen het bedrijf vervult, wat zijn inkomsten uit deze tewerkstelling zijn en of hij oog heeft op een verlenging van zijn overeenkomst, kan niet uit het dossier blijken. Deze prille tewerkstelling volstaat hoe dan ook niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op zijn zéér korte verblijfsduur in het Rijk, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen (infra). Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Zelf stelt betrokkene daarover in zijn mail vna 04.02.2025 dat hij nog geen verblijfsdocument had en dus ook niet de mogelijkheid had om de cursussen aan te vatten. Hij werd echter op 13.05.2025 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hoewel dat niet zo lang geleden is, moet opgemerkt worden dat er kan niet blijken uit het administratief dossier dat hij zich minstens al zou hebben aangemeld voor een inburgeringstraject of op een wachtlijst zou staan voor taalcurssusen e.d. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is het niet onredelijk te stellen dat er in hoofde van mevrouw T. (...) geen sprake meer is van een minimum aan huwelijksrelatie met betrokkene. Bovendien verzocht betrokkene op 14.07.2025 om zijn inschrijving op een afzonderlijk adres. Hij heeft sedert 09.03.2025 geen nieuwe elementen meer doen gelden m.b.t. de huwelijksrelatie. Er kan ook niet blijken dat hij er met andere in België verblijvende personen een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake. Het kind dat mevrouw T. (...) zou verwachten werd nog niet geboren.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 40ter en 42quater van de Vreemdelingenwet (in het bijzonder van de uitzonderingsgrond voorzien in §4, 4°); van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel; van het hoorrecht; en van artikel 8 van het EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat er einde is gekomen aan de gezamenlijke vestiging

tussen verzoeker en de referentiepersoon. Er wordt door verwerende partij dus verwezen naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: [...]”

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Met dit laatste lid, heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden, zoals hieronder zal blijken.

Vervolgens luidt §4, 4° van dat artikel als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Zowel wat betreft artikel 42quater, §4, 4° als §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, is de motivering in de bestreden beslissing gebrekkig en onzorgvuldig. Het geciteerde §4, 4° bevat een uitzonderingsgrond waardoor het verblijf NIET kan worden ingetrokken.

Verzoeker was wel degelijk het slachtoffer van fysiek en psychisch geweld door mevrouw, waardoor deze uitzonderingsgrond van toepassing is, doch verwerende partij rept hier met geen woord over. Ondanks dat verzoeker deze situatie wél aankaartte, heeft verwerende partij geen enkele moeite ondernomen om deze uitzonderingsgrond zelfs nog maar te onderzoeken!

(stuk 5, dat deel uitmaakt van het administratief dossier van verwerende partij)

Verwerende partij neemt daarentegen een motivering aan die louter gebaseerd is op de beweringen van de echtgenote (hetgeen ook valt af te leiden uit het administratief dossier en de communicatie daarin met deze echtgenote, waarin zij op het woord wordt geloofd, zonder dat er sprake is van enige vervolging, laat staan veroordeling in hoofde van verzoeker; noch werd het huwelijk ook effectief al nietig verklaard). Nochtans heeft verzoeker dit van meet af aan tegengesproken en dit ook zo gecommuniceerd aan de gemeente. (stuk 5)

Daarenboven kreeg verzoeker niet voldoende de kans van verwerende partij om zijn slachtofferpositie aan te tonen. Hij werd enkel op 24.01.2025 uitgenodigd om de situatie toe te lichten, doch verwerende partij erkent zelf dat partijen nádien de relatie nog een kans wilden geven. Dit bleek niet te lukken, doch er werd verzoeker géén kans geboden om zijn individuele situatie toe te lichten. Nochtans zit er zo'n half jaar tussen 24.01.2025 en de stopzetting van de gezamenlijke vestiging en dus de bestreden beslissing! Verwerende partij heeft het hoorrecht dus geschonden en zich geenszins gebaseerd op een recente beoordeling van de situatie!

6.

Het hoorrecht betreft nochtans een algemeen rechtsbeginsel. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat

is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekende partij een intrekking van verblijfsrecht betekend zonder hem te horen vóórdat de beslissing werd genomen. Verzoeker had desnoods uitleg en duiding kunnen verschaffen over alles wat hij meemaakte met zijn echtgenote.

Zo was mevrouw zwanger van hun kindje, doch liet zij een abortus plegen zonder meneer hierover in te lichten. Tot op heden zijn partijen evenwel nog altijd gehuwd. Mevrouw plaatste afluisterapparatuur in de keuken en isoleerde meneer doordat hij met niemand van zijn familie of vrienden contacten mocht onderhouden. Tijdens woedeaanvallen viel mevrouw meneer ook geregeld fysiek aan en daagde zij hem uit. Er was ook sprake van psychologische onderdrukking. Voor het minste was zij jaloers. Haar woedeaanvallen werden zelfs geuit ten aanzien van haar eigen kind, waarmee meneer een goede relatie mee had. Zij legde tot slot valselijk klacht neer van een schijnhuwelijk.

In hoofde van meneer is er evenwel nóóit sprake geweest van een huwelijk louter om verblijfsrechtelijke redenen. (stuk 4)

Uit het mailverkeer aanwezig in het administratief dossier van verwerende partij, tussen mevrouw, de politie en verwerende partij, blijkt zeer duidelijk dat mevrouw kost wat kost meneer wil boycotten. Het dient evenwel ten zeerste te worden benadrukt dat er géén procedure nietigverklaring werd ingeleid, géén echtscheiding werd ingeleid en er géén sprake is van enige vervolging of veroordeling in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij gaat over dit alles veel te licht over en de beslissing toont aan dat men zich niet gebaseerd heeft op een zorgvuldige feitenvinding, doch wel op hypothesen geponeerd door een labiele partner.

7.

Bovendien is het algemene praktijk van verwerende partij om de drie verschillende beëindigingsgronden, opgesomd in artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, NIET perse te verbinden aan de hypothese die het verblijfsrecht initieel heeft geopend, met name:

- Het huwelijk of het geregistreerd partnerschap;
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Dat betekent dat verwerende partij de vaste praktijk aanneemt om bv. het gebrek aan gezinscel ook te gaan gebruiken als beëindigingsgrond voor echtgenoten die niet meer samenwonen ondanks deze niet uit de echt zijn geschieden. Verwerende partij maakt hier geen opsplitsing in!

Dit is vaststaande praktijk van verwerende partij, waarbij Uw Raad zelfs reeds meerdere keren oordeelde dat dit ingaat tegen de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet (zie bv. arresten RvV 16 juni 2016, arrest nr. 169.961; RvV 24 juli 2014, nr. 127.399; RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257.053; RvV 31 januari 2022, arrest nr. 267.609 met verwijzing naar de volgende arresten van het HvJ: HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogierakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Verwerende partij schendt haar beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel) door haar vaststaande praktijk, nl. om de 3 verschillende beëindigingsgronden NIET te laten overeenstemmen met de 3 hypothesen die het verblijfsrecht initieel hebben geopend, IN CASU NIET toe te passen wanneer het haar goed uitkomt!

Verwerende partij had, in overeenstemming met haar gebruikelijke toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, moeten vaststellen dat in casu de echtgenoten nog steeds gehuwd zijn! Van een echtscheidingsprocedure, laat staan een definitief geworden echtscheidingsvonnis, is géén sprake!

(stukken 2-3)

Recent oordeelde Uw Raad bovendien, wat de opsplitsing van de 3 beëindigingsgronden in functie van de openingsgrond betreft, dat dit hoe dan ook niet van toepassing is op familieleden van statische Belgen, doch enkel op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht (RvV 28 maart 2022, arrest nr. 270.573 met verwijzing naar arresten van de Raad van State: RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In dit arrest werd beslist dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging wel degelijk kan worden toegepast bij echtgenoten die nog niet officieel gescheiden zijn, daar de interpretatie in de hierboven aangehaalde arresten van het HvJ

louter van toepassing is op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht. Omgekeerd en in casu, kan men dus stellen dat wanneer er nog steeds sprake is van een officieel huwelijk, ondanks dat er geen gezamenlijke feitelijke domicilie meer is, het verblijfsrecht van een familielid van een statische Belg NIET kan worden beëindigd.

De beëindiging van het verblijfsrecht wegens het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, is uitsluitend toepasselijk op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Voor echtgenoten of partners kan dit enkel na ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, respectievelijk beëindiging van het partnerschap (HvJ EU: C115/15, NA; C244/13, Ogieriakhi; C-40/11, Iida; 267/83, Diatta; GwH: arrest 121/2013, B.36.8; RvV, o.m. arrest nr. 169.961/2016).

8.

Verwerende partij kon het verblijf van verzoeker aldus niet beëindigen, gelet op het bovengenoemde.

Ondergeschikt, wenst verzoeker het volgende toe te voegen:

Artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij erkent zelf dat verzoeker hier werkt, woont en zijn leven hier heeft. Ook hieromtrent kreeg verzoeker evenwel niet de kans om zijn integratie op afdoende wijze aan te tonen, daar er enkel op 24.01.2025 (toen verzoeker hier nog maar net was) een vraag werd gericht om zijn individuele situatie toe te lichten. Dit werd niet meer gedaan vóórdat de eigenlijke beslissing, zo'n halfjaar later pas (!), werd genomen.

Verzoeker kan met andere woorden aantonen dat hij werkzaam is in het Rijk, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Hij is hier ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd. Doch verzoeker herhaalt dat deze elementen ondergeschikt zijn, daar zijn verblijf hoe dan ook niet kon worden ingetrokken, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald.

Verwerende partij heeft dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, alsook heeft zij een onjuiste toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is absoluut gegrond.

9.

Daarnaast diende verwerende partij ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker België en zijn leven alhier (in al zijn facetten) dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

1999, 258, noot).

Het middel is dan ook om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “midde” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In casu blijkt dat verzoekende partij enkel in de aanhef van haar middel melding maakt van een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en nalaat uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing een inbreuk vormt op dit artikel. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477 en RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de verwerende partij binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet langer samenwoont met haar Belgische echtgenote en uit het administratief dossier noch uit hetgeen gesteld door de verzoekende partij kan blijken dat zij nog een gezinscel vormt met haar Belgische echtgenote.

Anders dan wat verzoekende partij verder voorhoudt doet het loutere feit dat zij nog gehuwd is met haar Belgische echtgenote en er (nog) geen echtscheidingsprocedure werd ingeleid geen afbreuk aan de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zoals de Raad van State er in zijn arrest nr. 260.350 van 1 juli 2024 nog recent op gewezen heeft:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht uit de bewoordingen van artikel 42quater, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet op wettige wijze af te leiden dat, binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie, een einde kan worden gesteld aan dat verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bij een huwelijk kan immers niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling niet wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt.” (RvS, nr. 260.350 van 1 juli 2024; zie ook RvS, nr. 263.692 van 23 juni 2025; RvS nr. 15.047 (c) van 6 oktober 2022).

Gelet op voorgaande is de verwijzing naar – bovendien oude – rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat aan deze rechtspraak geen precedentswerking kleeft en verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feitelijkheden die ten grondslag liggen aan deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die haar zaak kenmerken.

De Raad wijst er verder ook op dat waar verzoekende partij via rechtspraak van het Europees Hof van Justitie verwijst naar bepalingen van het Unierecht, zij niet aannemelijk maakt dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, zodat onderhavige situatie geen aanknopingspunt vertoont met het Unierecht en deze verwijzing derhalve *in casu* niet dienstig is.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan geenszins blijken dat het bestuur bij haar de rechtmatige verwachting heeft gewekt dat zij desondanks het gebrek aan gezamenlijke vestiging toch het verblijfsrecht kon behouden. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekende partij met haar betoog een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, hetgeen inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349), aannemelijk.

2.7. Verzoekende partij betwist verder niet dat zij niet valt onder de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet. Zij meent evenwel wel te vallen onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Blijkens nazicht van het administratief dossier heeft de verwerende partij op 24 januari 2025 volgend schrijven gericht aan de verzoekende partij:

“Aan Ç., R. (...)”

Brussel 24.01.2025

Geachte mijnheer

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Dit schrijven werd via mail van 4 februari 2025 overgemaakt aan verzoekende partij. Op 4 februari 2025 heeft de verzoekende partij hierop gereageerd met volgend mailbericht:

“Reactie op uw brief – Bewijsstukken verblijfstitel

(..)

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van uw brief met referentienummer DVZ: xxxxxxxx wil ik graag mijn situatie toelichten.

Ik heb slechts één maand samengewoond met mijn referentiepersoon. Helaas heb ik geen aangifte gedaan van huiselijk geweld, waardoor ik hierover geen officiële documenten kan voorleggen.

Daarnaast had ik geen verblijfsdocument op het moment dat ik in België was, waardoor ik geen integratietraject kon volgen.

Ik hoop dat u mijn situatie in overweging neemt bij de beoordeling van mijn dossier. Mocht u aanvullende informatie nodig hebben, dan hoor ik dat graag.

Met vriendelijke groet,

R. C. (..)”

De volgende dag, op 5 februari 2025, heeft verzoekende partij nog een reactie via mail gestuurd, stellende:

“Onderwerp: Vraag over invloed van zwangerschap op lopend dossier

Geachte heer/mevrouw,

Ik schrijf u naar aanleiding van mijn lopende verblijfsdossier. Mijn vrouw is recent zwanger gebleken, wat ik met bijgevoegde medische documenten kan aantonen. Ik zou graag willen weten of deze situatie enige invloed kan hebben op mijn dossier en of er verdere stappen nodig zijn.

Kunt u mij informeren over de mogelijke gevolgen en of er aanvullende documenten vereist zijn? Ik hoor het graag van u.

Alvast hartelijk dank voor uw tijd en moeite.

Met vriendelijke groet,

R. C. (..)

Dossiernummer. DVZ

Xxxxxxxx”

Aan deze laatste mail voegde verzoekende partij het resultaat van een bloedonderzoek van 23 januari 2025 met betrekking tot de Belgische referentiepersoon waaruit blijkt dat deze zwanger is.

Verder heeft de verzoekende partij op 9 maart 2025 nog een mail gestuurd (zie punt 1.3. met betrekking tot de inhoud ervan).

2.9. Zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk oog gehad voor de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij houdt dan wel voor dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij heeft aangekaart slachtoffer te zijn van fysiek en psychisch geweld, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij dienaangaande vastgesteld heeft: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een*

schrijvende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene alludeert in zijn mail van 04.02.2025 wel dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van intra-familiaal geweld, maar stelt dat hij daar nooit aangifte van heeft gedaan en dus geen "officiële documenten" heeft. Er ligt dus niet eens een begin van bewijs van het aangehaalde geweld voor. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is."

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing aanvaardt de verwerende partij niet dat verzoekende partij heeft aangetoond dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld in de zin van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wordt ook omstandig gemotiveerd waarom zij het bewijs niet heeft geleverd dat zij valt onder de uitzonderingsgrond waarvan sprake in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad kan de verwerende partij geheel volgen dat het loutere feit dat verzoekende partij in haar mail van 4 februari 2025 erop alludeert dat er sprake was van huiselijk geweld niet volstaat. Verzoekende partij verwijst dan wel naar de diverse mails die zij gestuurd heeft naar de gemeente maar uit geen enkel van deze mails blijkt enig geobjectiveerd en concreet bewijs van het feit dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld in de zin van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit de verschillende mailberichten komt niet meer naar voren dan dat de verstandhouding tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenote al vrij snel zoek was, doch dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoekende partij slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Bovendien werd verzoekende partij er op 10 januari 2025 op gewezen dat, zo zij zich bedreigd voelde, zij klacht moest indienen, doch er kan niet blijken dat zij dit gedaan heeft. Algehele lezing van de verschillende emailberichten laten genoegzaam toe te besluiten dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij valt onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt daarbij dat met "*bijzonder schrijvende situaties*" in de zin van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet situaties worden bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra familiaal geweld tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap (cf. GwH 7 februari 2019, nr. 2019/17, nr. B.11.4). De Raad merkt ook op dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° voor te schrijven dat het om "*bijzonder schrijvende situaties*" moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat ze met haar ongesubstantieerde verklaringen in haar mails wel degelijk heeft aangetoond dat zij het slachtoffer is van een schrijvende situatie maar hiermee toont zij niet aan dat verwerende partij haar situatie incorrect, onevenredig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld of heeft veronachtzaamd met bepaalde, aan haar kenbaar gemaakte, elementen rekening te houden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente feitelijke gegevens geconcludeerd heeft dat zij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is voorts ook geenszins ernstig waar zij voorhoudt dat haar Belgische echtgenote zonder meer op haar woord wordt geloofd terwijl zijzelf dit altijd heeft tegengesproken en ook gecommuniceerd heeft. Immers blijkt op lezing van de gegeven motivering dat de verwerende partij niet meer doet dan de feitelikheden zoals die blijken uit het administratief dossier op te sommen waarbij zij zowel de berichten van verzoekende partij als de berichten van de Belgische echtgenote weergeeft en daaruit op goede gronden tot de vaststelling komt dat er *in casu* geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Anders dan wat verzoekende partij lijkt voor te houden met haar betoog dat haar echtgenote op haar woord wordt geloofd "*zonder dat er sprake is van enige vervolging, laat staan veroordeling in hoofde van (verzoekende partij)*", doet de verwerende partij in de bestreden beslissing geen uitspraak over de waarachtigheid van de beschuldigingen van haar Belgische echtgenote aan het adres van verzoekende partij. Verzoekende partij toont met haar betoog verder ook geenszins aan dat er op het moment van het treffen van de bestreden beslissing wel nog sprake was van gezamenlijke vestiging. Waar zij aldus nog voorhoudt dat er in haar hoofde nooit sprake is geweest van een huwelijk louter om verblijfsrechtelijke redenen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij verzoekende partij geen schijnhuwelijk verwijt, maar er wel op wijst dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, hetgeen op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet toelaat haar verblijfsrecht te beëindigen. Dat haar volgens haar "*labiele*" Belgische echtgenote haar louter op basis van hypothesen zou beschuldigen van schijnhuwelijk doet aan voorgaande niks af.

Verzoekende partij kan verder evenmin gevolgd worden waar zij betoogt dat zij "*niet voldoende de kans van verwerende partij (kreeg) om (haar) slachtofferpositie aan te tonen*". Immers werd verzoekende partij er via schrijven van 24 januari 2025 uitdrukkelijk op gewezen dat zij "*Desgevallend het bewijs*" diende voor te leggen "*dat (zij) in een schrijvende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek*" en dat zij *alle relevante wijzigingen van (haar) situatie (dient) door te geven*" en "*Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart*". Verzoekende partij

was aldus terdege op de hoogte van het feit dat zo zij meende zich in een schrijnende situatie te bevinden, zij daarvan het bewijs diende over te maken aan het bestuur. Zoals zij verder zelf erkent werd de bestreden beslissing pas getroffen op 29 juli 2025 en had zij dus ruimschoots de tijd om aan te tonen dat zij zich in een schrijnende situatie bevond zo dit werkelijk het geval was. Bovendien toont verzoekende partij ook hoegenaamd haar belang bij dit betoog niet aan nu zij met geen enkel concreet gegeven aantoont dat zij zich wel degelijk in een schrijnende situatie bevond. Zij doet immers niet meer dan te verwijzen naar de stukken die al deel uitmaakten van het administratief dossier en waarmee de verwerende partij blijkens de motivering van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden.

2.10. Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Zoals blijkt uit de bespreking *supra* werd verzoekende partij via schrijven van 24 januari 2025 uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Verzoekende partij heeft deze uitnodiging op 4 februari 2025 ontvangen en heeft hierop via diverse mailberichten gereageerd. Zoals ook blijkt uit het schrijven van 24 januari 2025 stond het haar vrij om tot het treffen van de bestreden beslissing alle informatie die zij nuttig achtte met betrekking tot het behoud van haar verblijfsrecht over te maken. De verwerende partij heeft het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden verricht op grond van de informatie waarover zij beschikte en die haar door verzoekende partij werden overgemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij niet werd gehoord of dat de verwerende partij met enig nuttig aan haar voorgelegd element geen rekening heeft gehouden. Het is *in casu* duidelijk dat het hoorrecht in het licht van de rechten van verdediging werd gerespecteerd nu verzoekende partij uitdrukkelijk schriftelijk de mogelijkheid werd gegeven voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing haar situatie toe te lichten. Het loutere feit voorts dat verzoekende partij nog maar kort in België was toen haar al de vraag werd gesteld haar individuele situatie toe te lichten, heeft te maken met het feit dat al snel na haar komst naar België bleek dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Zoals duidelijk blijkt uit artikel 42*quater*, §1, eerste lid en §5 van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf het verblijf beëindigen wanneer er onder meer geen gezamenlijke vestiging meer is en kan zij te dien einde controleren of aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat haar de tijd had moeten gegeven worden – ondanks dat zij al vrij snel niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarde “gezamenlijke vestiging” – om zich te integreren, doch dergelijke verwachting is op niks gesteund. Verder had verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid om tot aan het treffen van de bestreden beslissing alle volgens haar dienstige elementen aan te brengen die van invloed konden zijn op de beslissing inzake het al dan niet behoud van haar verblijfsrecht. Zij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij haar nogmaals had moeten bevragen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat zelfs zo het hoorrecht niet gerespecteerd zou zijn, *quod non*, een schending ervan evenwel pas tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden zo verzoekende partij aantoont dat zij elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Evenwel brengt zij geen dergelijke elementen bij. Zij doet immers niet meer dan op ongesubstantieerde wijze beschuldigingen te uiten ten aanzien van haar Belgische echtgenote, doch zij toont met dergelijke niet geobjectiveerde verklaringen niet aan dat zij zich werkelijk bevond in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij nog dienstige socio-economische elementen had kunnen aanvoeren. Haar betoog dienaangaande blijft volledig theoretisch.

2.11. Uit artikel 42*quater*, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet volgt verder dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst.

Zoals blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij rekening gehouden met voormelde elementen. Verzoekende partij is het oneens met deze beoordeling. maar met haar volledig theoretisch betoog dat zij kan aantonen dat zij werkzaam is in België, voldoende bestaansmiddelen geniet en zij ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is, doet zij echter geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, gesteund op de stukken uit het administratief dossier en die toelaten niet kennelijk onredelijk te oordelen dat: “*Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde*

lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 22.11.2024 naar België (zie politieverhoor mevrouw T. (...) van 15.01.2025) nu dus iets meer dan 8 maanden geleden, wat nog een zéér korte periode is.

Gezien betrokkene minder dan één jaar in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zeer goede voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval heeft betrokkene zelf geen elementen aangevoerd m.b.t. de mate waarin hij banden heeft met Turkije dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.

Volgens de verklaringen van mevrouw T. (...) zou betrokkene recent aan het werk zijn gegaan. Uit opzoekingen in de databank DOLSIS blijkt inderdaad dat betrokkene sedert 09.05.2025 tewerkgesteld is voor D. S. (...) BV. Het betreft een tijdelijke tewerkstelling tot 07.08.2025. Welke functie hij binnen het bedrijf vervult, wat zijn inkomsten uit deze tewerkstelling zijn en of hij oog heeft op een verlenging van zijn overeenkomst, kan niet uit het dossier blijken. Deze prille tewerkstelling volstaat hoe dan ook niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op zijn zéér korte verblijfsduur in het Rijk, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen (infra). Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Zelf stelt betrokkene daarover in zijn mail vna 04.02.2025 dat hij nog geen verblijfsdocument had en dus ook niet de mogelijkheid had om de cursussen aan te vatten. Hij werd echter op 13.05.2025 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hoewel dat niet zo lang geleden is, moet opgemerkt worden dat er kan niet blijken uit het administratief dossier dat hij zich minstens al zou hebben aangemeld voor een inburgeringstraject of op een wachtlijst zou staan voor taalcurssusen e.d. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is het niet onredelijk te stellen dat er in hoofde van mevrouw T. (...) geen sprake meer is van een minimum aan huwelijksrelatie met betrokkene. Bovendien verzocht betrokkene op 14.07.2025 om zijn inschrijving op een afzonderlijk adres. Hij heeft sedert 09.03.2025 geen nieuwe elementen meer doen gelden m.b.t. de huwelijksrelatie. Er kan ook niet blijken dat hij er met andere in België verblijvende personen een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake. Het kind dat mevrouw T. (...) zou verwachten werd nog niet geboren.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2.12. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering wordt gegeven aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote is beëindigd. Verder blijkt niet dat dat verzoekende partij thans een andere relatie zou hebben of dat er andere familieleden zijn waarmee zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Ook is er geen sprake van minderjarige kinderen.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet op concrete wijze. Verzoekende partij toont wat betreft het gezinsleven geen schending van artikel 8 EVRM aan.

De Raad benadrukt verder dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimitieit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slovensko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is er op gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In casu herhaalt de Raad dat de verwerende partij bij schrijven gedateerd op 24 januari 2025 de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht.

De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat de verzoekende partij met het land van herkomst geen banden meer zou hebben. Integendeel, door het nog korte verblijf in het Rijk kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij nog een zeer sterke voeling heeft met de Turkse maatschappij, anders dan met de Belgische maatschappij. Daar de verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Waar de verzoekende partij de subjectieve overtuiging toegedaan is dat zij wel dermate geïntegreerd is dat dit een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt kan zij niet overtuigen om de gegeven motivering te ontkrachten. Er kan niet blijken dat de verwerende partij niet heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Er dient zo immers ook te worden aangenomen dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet beoogt de bescherming van artikel 8 van het EVRM te incorporeren in voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Nu zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd uitgenodigd stukken voor te leggen inzake de elementen opgesomd in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan eveneens worden aangenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid had inzake haar opgebouwde privéleven in België, alsook belemmeringen om dit opnieuw op te bouwen in haar land van herkomst, alle nuttige gegevens voor te leggen. De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de verwerende partij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd. Evenmin kan de verzoekende partij met haar betoog doen blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen of is overgegaan tot een disproportionele belangenafweging.

De verwerende partij heeft niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat op basis van de voorgelegde stukken en gegevens uit het administratief dossier kan worden aangenomen dat de verzoekende partij nog afdoende binding heeft met het land van herkomst en daarnaast geen bijzondere integratie blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. In het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, komt de beoordeling van het bestuur de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER